

РЕШЕНИЕ

№ 3807

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2755** по описа за **2022** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, вр. чл. 208 и сл. от АПК.
С Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди, както следва: - в размер на 3 600 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на достатъчно храна, за периода на пребиваване на ищеца в Затвора С., считано от 15.02.2017 г., като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 3 600 лв. до пълния му размер от 4 000 лв.; - в размер на 3 600 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на адекватно отопление и проветряване в спалното помещение, за периода на пребиваване на ищеца в Затвора С., считано от 15.02.2017 г., като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 3 600 лв. до пълния му размер от 6 000 лв.; - в размер на 3 600 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на нормални санитарно-битови условия – наличие на хлебарки и дървеници, за периода на пребиваване на ищеца в Затвора С., считано от 15.02.2017 г., като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 3 600 лв. до пълния му размер от 6 000 лв.; - в размер на 500 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията

при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на стоматологично лечение, за периода на пребиваване на ищеца в Затвора С., считано от 15.02.2017 г., като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 500 лв. до пълния му размер от 8 000 лв.; - в размер на 10 000 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от заболявания Хепатит С и В, в периода от 15.02.2017 г. до 25.10.2019 г., като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 10 000 лв. до пълния му размер от 200 000 лв.; - в размер на 10 000 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от тежко заболяване - туберкулоза, като е отхвърлен предявения иск, в частта за сумата над 10 000 лв. до пълния му размер от 400 000 лв., заедно с дължимата законна лихва, считано от датата на предявяване на исковите претенции - - 21.08.2018 г., до окончателното изплащане на всяко едно от присъдените обезщетения и е отхвърлен изцяло предявения от Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 20 000 лв., настъпили в резултат на неосигурено своевременно и адекватно лечение на абсцедираща пневмония.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на Х. Т. И. с искане за отмяната му в частта, в която са отхвърлени предявените искове до пълния претендиран размер. Сочи се, че при установено от съдебния състав бездействие на администрацията, в решението не се обосновава приложимостта на чл. 52 от ЗЗД за присъждането на справедливо обезщетение. Цитира се практика на ЕСПЧ по сходни казуси. С касационна жалба – допълнение, излага допълнителни съображения относно основателността на исковите.

По делото е постъпила и касационна жалба от ГДИН, в която се моли решението да бъде отменено, в частта, в която са уважени исковите, като неправилно поради нарушение на материалния закон и необосновано. Излагат се доводи, че не са налице елементите на фактическия състав на чл.284 от ЗИНЗС – бездействие от страна на специализираната администрация за осигуряване на нормални условия за пребиваване в ареста. Моли съда да отмени решение в обжалваната част и вместо него, да постанови друго по същество, с което да отхвърли исковите.

В съдебно заседание касационният жалбоподател – ГДИН, чрез писмено становище на процесуалния си представител, поддържа подадената касационна жалба по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Касаторът - Х. Т. И., чрез процесуалния си представител адв. И., поддържа подадената касационна жалба. Оспорва касационната жалба на ГДИН. Представя писмена защита в указания от съда срок и писмени бележки по отразеното в протокола от проведеното съдебно заседание, без искане за неговата поправка.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба на ГДИН и основателност на касационната жалба на Х. И. с присъждане на справедливо обезщетение.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежни страни, които има право и интерес от обжалването, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Разгледана по същество и двете касационни жалби са **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНИ**.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Делото е образувано по искова молба подадена от Х. Т. И., чрез адв. С. И., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл. 284 - чл. 285 ЗИНЗС, като са предявени иски за присъждане обезщетение за неимуществени вреди, за период от 2 години и 6 месеца, считано от 15. 02. 2017 г., през който е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“, както следва:

1. 4000 лв. поради липса на достатъчно храна;
2. 6000 лв. поради липса на адекватно отопление и проветряване;
3. 6000 лв. поради унижителни и нечовешки санитарно-битови условия;
4. 8000 лв. поради липса на стоматологично медицинско обслужване;
5. 200 000 лв. от липса на лечение на тежки заболявания /хепатит С и В/;
6. 400 000 лв. от липса на своевременно и адекватно лечение на туберкулоза;
7. 20 000 лв. от липса на своевременно и адекватно лечение на абсцедираща пневмония.

С Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, е приел за частично основателни така предявените иски, с изключените на последния, който е отхвърлен изцяло и е осъдил ГДИН да заплати на ищеца обезщетение за причинени му неимуществени вреди за посочения период, както и законната лихва върху присъденото обезщетение от 21. 08. 2018 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя мотивите на първоинстанционния съд, касаещи фактическата обстановка, поради което не е необходимо да ги преповтаря съгласно чл. 221, ал. 2 от АПК.

В хода на първоинстанционното производство, на базата на представени писмени справки от ответника, медицинската документация представена от ищеца и разпита на свидетеля И. С. е установено, че считано от 15.02.2017 г. по отношение на ищеца Х. Т. И. е приведено в изпълнение наказание в размер на 2 години и 6 месеца лишаване от свобода. Установено е, че изпълнението на наказанието лишаване от свобода по отношение на ищеца е прекъсвано с постановления на СГП.

В резултат на прекъсване на изтърпяване на наказанието, с цел лечение на ищеца, същият е пребивавал в затвора С. в периода от 15.02.2017 г. до 01.08.2017 г., от 01.02.2018 г. до 05.09.2018 г., както от 05.12.2018 г. до 01.10.2019 г. Към 01.10.2019 г. лицето е изтърпяло 2 години, 4 месеца и 16 дни, а остатъкът за изтърпяване е един месец и тринадесет дни. Ищецът е освободен от затвора на 31.01.2020 г.

По отношение на иска, касаещ липсата на достатъчно храна и високи цени на продаваните в затворническата лавка стоки, първоинстанционния съд е приел за установено бездействието на служителите на ответника, изразяващо се в непредоставяне на ищеца, през процесния период, на храни от вида на описаните в таблица № 1 за състава на дневната дажба и полагаемите се хранителни продукти на един лишен от свобода, реално осигуряващи му прием на 2622 калории дневно. Наличието на високи, несправедливи цени в затворническата лавка, също допринесло за квалифицирането на бездействието на ответника като нарушение по чл. 3, ал. 1 вр. ал. 2 ЗИНЗС, тъй като е довело до поставяне на ищеца в неблагоприятни условия, свързани с липса на достатъчно храна по време на изтърпяване на наказанието

лишаване от свобода в Затвора С.. Присъдено е обезщетение в размер на 3 600 лв., като за горницата до 4 000 лв., исковата претенция е отхвърлена.

По отношение на двата иска, касаещи липсата на адекватно отопление и проветряване в спалното помещение, както и унизителни и нечовешки санитарно-битови условия, съдът е приел, че е налице нарушение на изискването за хуманно и неунизително отношение, изразяващо се в неосигуряване на благоприятни и здравословни санитарно-битови условия, в частност недостатъчно обезпаразитяване, липса на достатъчно дневна слънчева светлина и на нормално отопление през зимните месеци. Присъдено е обезщетение от по 3 600 лв. за всеки от исковете, като за горниците им до 6000 исковата претенция е отхвърлена.

По отношение на иска, касаещ липсата на стоматологично медицинско обслужване, съдът е приел наличието на бездействие на служителите на ответника да осигурят дентална помощ на ищеца през процесния период. Присъдено е обезщетение в размер на 500 лв., като за горницата до 8 000 лв., исковата претенция е отхвърлена.

По отношение на иска, касаещ липсата на лечение на тежки заболявания /хепатит С и В/, е посочено, че с определение № 5057/05.07.2019 г., поправено с определение № 8256/25.10.2019 г., постановени по адм. д. № 7314/2019 г. по описа на АССГ, съдът е задължил началника на Затвора в [населено място] да предприеме незабавно действия във връзка с осигуряване на своевременно и адекватно диагностициране и лечение на Хепатит С и В на Х. Т. И.. Прието е, че бездействието на ответника представлява съществено нарушение на забраната осъдените да бъдат подлагани на жестоко или унизително отношение. Липсата на своевременно и адекватно лечение на установените тежки инфекциозни заболявания несъмнено е довело до допълнително увреждане на здравето на ищеца, както и е породило у него усещане за безпомощност и уязвимост, страх от увреждане на здравето и от заплахата за живота. Присъдено е обезщетение в размер на 10 000 лв., като за горницата до 200 000 лв., исковата претенция е отхвърлена.

По отношение на иска, касаещ липсата на своевременно и адекватно лечение на туберкулоза, съдът е приел за доказано, че затворническата администрация са бездействали и не са изпълнили задължението по чл. 35 и чл. 36 от Наредбата за провеждане на микроскопско и културелно изследване на храчка на ищеца. Това бездействие е допринесло до голяма степен за несвоевременното диагностициране, респ. неадекватно лечение на И.. Присъдено е обезщетение в размер на 10 000 лв., като за горницата до 400 000 лв., исковата претенция е отхвърлена.

По отношение на иска, касаещ липсата на своевременно и адекватно лечение на абсцедираща пневмония, съдът е приел, че по делото не са налице данни, че в резултат на бездействие на затворническата администрация е забавено диагностицирането на ищеца с посоченото заболяване. Не са налице медицински заключения или други данни, които да сочат, че е налице неизпълнение на определено задължение, което е довело до забавено и неефективно лечение. По тази съображения искът е отхвърлен изцяло като неоснователен.

С касационната жалба на ГДИН се иска отмяна на решението в осъдителната част, като се твърди, че не е налице бездействие от страна на администрацията на затвора по всички искове. Излага съображения, че ГДИН не оказва медицинска помощ. Сочи, че по отношение на ищеца е било осигурено съответното медицинско обслужване, както и че на ищеца е осигурена здравословна среда в затвора.

Настоящата касационна инстанция намира касационната жалба на ГДИН за

основателна, само в частта, в която е уважен, макар и частично иска за липсата на стоматологично медицинско обслужване.

В конкретния случай, по делото няма нито едно доказателства, че ищецът е претърпял вреди от липсата на предоставено стоматологично лечение. По делото е представена справка от страна на Затвора С., в която е посочено, че ищецът не е заявил желание за такова лечение. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени от страна на процесуалния представител на ищеца, че самото предявяване на исковата молба било покана за лечение, тъй като такова лечение не може да се извърши против волята на лицето. В случая освен желание, макар и хипотетично, следва да се изяви и на място такова намерение, като данни за последното няма по делото. В случая няма никакви данни дали въобще ищецът се е нуждаел от такова лечение и на второ място, че има желание, реално да го осъществи. Много хора, включително и такива извън местата за лишаване от свобода, не провеждат такова лечение, като причините са различни и в случая не може да се вмени в отговорност на ответника, непровеждането на стоматологично лечение, след като такова не е заявено. Следва да се отбележи, че в случая няма и никакви доказателства, че ищецът се е нуждаел от такова лечение, за разлика от другите икове, където на базата на писмените доказателства или свидетелските показания, първоинстанционният съд е обосновал решението си.

Касационната инстанция намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на ищеца, че затворническата администрация не вписвала такива искания за лечение, тъй като няма никакви данни в подкрепа на това. Безспорно на лишените от свобода има осигурено стоматологично лечение и след като ищецът не е поискал такова, то искът е следвало да се отхвърли изцяло. В тази връзка са неоснователни и доводите на И., че съгласно чл. 90, ал. 2 от Закона за здравето, следвало писмено да се откаже предложената медицинска помощ, тъй като тази разпоредба е приложима, само когато лицето вече е изявило желание за лечение, докато в конкретния случай по различни, изцяло лични причини, ищецът въобще не е поискал предоставянето на такова лечение.

В останалата част касационната жалба на ГДИН е неоснователна.

Съгласно чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, в случаите по ал. 1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното.

Видно от медицинско свидетелство от 15.2.2017 г. /датата на постъпване в затвора/, издадено от СБАЛЛС С., ищецът е бил диагностициран с хепатит С, наркомания хероинов тип, назначено е метадоново лечение.

От епикриза, издадена от СБАЛЛС, се установява, че Х. И. е постъпил в болницата на 21.06.2017 г. и е изписан на 01.08.2017 г., с диагноза: ТБК, хепатит С, анемия, наркомания.

Видно е, че само няколко месеца след престоя на ищеца в затвора неговото здравословно състояние се е влошило, поради което независимо дали увреждането е причинено виновно или не, безспорно е налице увреждане на здравословното състояние на ищеца.

В тази връзка макар и да е осигурявано лечение на ищеца, което е видно от представените епикризи от лечебни заведения на лишените от свобода, явно същото не е било достатъчно и адекватно.

Същото се отнася и за предоставената храна, тъй като очевидно след като ищецът страда от сериозни заболявания, същият в още по-голяма степен се е нуждаел от допълнителна и калорична храна. Видно от показанията на свидетеля, такава не му е

била осигурена, като касационната инстанция кредитира показанията на свидетеля и по отношение на условията в килията и достъпа до чист въздух и отопление, независимо от предоставената допълнителна разходка на открито на ищеца.

В същото време лошите условия в затворите като цяло са описани в докладите на Омбудсмана на Република България, като освен това от последващите епикризи на ищеца е видно, че е налице влошаване на неговото общо здравословно състояние, което очевидно се дължи, освен на чисто медицински последици и на условията при които е пребивавал ищецът.

Видно и от посочената от процесуалния представител на ищеца Национална програма за превенция и контрол на туберкулозата в Република България за периода 2017-2020 г., приета с Решение № 162 от 23. 03. 2017 г. на МС, по отношение на лица, живеещи в местата за лишаване от свобода - при тази рискована група заболяемостта от туберкулоза е в повече от 20 пъти по-висока от тази сред общата популация, което е сериозно основание за по-активни дейности в местата за лишаване от свобода – прилагане на активен скрининг, вкл. изследване със съвременни рентгенови апарати с по-ниска експозиция и др....“.

Предвид изложеното, касационната инстанция намира за неоснователна в по-голямата си част касационната жалба на ГДИН.

По отношение на касационната жалба на Х. Т. И., касационната инстанция намира същата за частично основателна, само касателно присъденото обезщетение за липсата на лечение на тежки заболявания /хепатит С и В/, както и за туберкулоза.

В останалата част, касационната жалба е неоснователна, доколкото е присъдено обезщетение по справедливост, като са отчетени събраните по делото доказателства. В тази връзка, правилно е отхвърлен изцяло иска по отношение на твърдяното липса на адекватно лечение на абсцедираща пневмония. Видно от мотивите на първоинстанционното решение, съдът е приел, че макар и в действителност ищецът да се е разболял от туберкулоза, наказанието му е прекъснато с постановление на градския прокурор и И. е настанен за лечение в Болница за активно лечение по пневмо-фтизиатрични заболявания – С. област ЕООД, на 10.09.2018 г. и е изписан на 17.09.2018 г., като предложението за прекъсване на изтърпяването на наказанието е съпроводено с положително становище от ЛКК при СБАЛЛС – С., тъй като адекватно медицинско обслужване не може да бъде осъществено в местата за лишаване от свобода.

В случая не е налице бездействие от страна на ответника, тъй като своевременно е осигурено необходимото лечение на ищеца.

Касационната инстанция намира, че следва да се завиши присъденото обезщетение от по 10 000 лв. по исковете за липсата на лечение на тежки заболявания /хепатит С и В/, както и за туберкулоза, като за всеки от двата иска присъденото обезщетение стане по 20 000 лева.

Както беше посочено, видно от издаваните през времето на престоя на ищеца в затвора епикризи, е налице влошаване на общото здравословно състояние на ищеца, като с Експертно решение № 90160 / 30. 07. 2021 г. е определена на Х. И. 80 % трайно намалена работоспособност и дата на инвалидизиране 02. 08. 2017 г. вследствие на туберкулоза на белите дробове, с придружаващо заболяване хроничен вирусен хепатит С.

Освен това с влязло в сила определение № 5057/05.07.2019 г., поправено с определение № 8256/25.10.2019 г., постановени по адм. д. № 7314/2019 г. по описа на

АССГ, съдът е задължил началника на Затвора в [населено място] да предприеме незабавно действия във връзка с осигуряване на своевременно и адекватно диагностициране и лечение на Хепатит С и В, поради което очевидно към този момент е било налице неизпълнение на задълженията на ответника да осигури такова лечение.

Съдът определя размера на дължимото обезщетение по справедливост, с оглед тежестта на заболяванията на ищеца и тяхната практическа необратимост.

В същото време не са налице основания за уважаване на исковете в цялост или значително завишаване на размера на присъденото обезщетение, каквито доводи са изложени в касационната жалба на ищеца.

В цитираната от процесуалния му представител практика на ЕСПЧ, действително се присъждат по-високи обезщетения, но следва да се отчете, че в някои от случаите не са били предприемани никакви действия от съответните страни (направен единствено тест за хроничен хепатит – стр. 4 от КЖ), докато в конкретния случай, е провеждано лечение на ищеца, като отделно стои въпроса доколко същото е било адекватно и своевременно. В тази връзка съдът съобрази, че ищецът е лекуван многократно в болниците към затвора и освен това наказанието му е прекъсвано на няколко пъти, за да се лекува извън лечебните заведения за лишениите от свобода. Видно е също така, че са му правени кръвни изследвания и изследвания на хрчка, поради което не може да се приеме, че не е правено нищо във връзка с неговото здравословно състояние.

Освен това присъждане на по-висок размер на претендираното обезщетение би било принципно възможно само въз основа на допълнителни данни за здравословното състояние на ищеца, каквито обаче не са събрани, не по вина на първоинстанционния съд.

Видно от предявената искова молба, с нея са направени доказателствени искания за допускане на съдебно-техническа, съдебно-икономическа и съдебно медицинска експертиза, по които искания обаче няма произнасяне от първоинстанционния съд при първоначалното разглеждане на делото.

С Решение № 6816 / 30. 11. 2020 г. по адм. д. № 7435 / 2020 г. на АССГ, XII тричленен състав е отменено решение № 844 / 12. 02. 2020 г. по адм. д. № 9007 / 2018 г. на АССГ – 64 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, при спазване на дадените указания в мотивите на решението.

С определение от 01. 10. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. на АССГ – състав е приет проекта за доклад по делото и изрично е указано на ищеца да заяви дали поддържа исканията си за назначаване на експертизи, както и дали има други доказателствени искания.

С молба от 06. 10. 2021 г. процесуалния представител на ищеца изрично е заявил: „отказваме се първоначално поисканите, но понастоящем ненужни експертизи и не може сега АССГ да ни ги натрапва“. Изложени са доводи, че на основание чл. 226, ал. 2 от АПК при новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната.

Касационната инстанция намира тези доводи обаче за неоснователни. Цитираната разпоредба касае само писмените доказателства и същата има за цел да дисциплинира страните да представят всички доказателства още при първоначалното разглеждане на делото. В случая обаче е приложима първата алинея на чл. 226 от АПК, според която производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото.

При положение, че касационната инстанция е върнала делото за ново разглеждане именно за произнасяне по доказателствените искания на страната за допускане на експертизи, такива доказателства са не само допустими, но и необходими.

Както беше посочено по-горе, обезщетението се присъжда по справедливост, но в случая с оглед изложените в исковата молба твърдения за значително влошаване здравословното състояние на ищеца, това не може да се прецени без наличието на специални знания, с които съдът не разполага.

В случая действително са представени множество епикризи, но същите е следвало да се разчетат от специалист, който да посочи степента на уврежданията и доколко лечението е било адекватно на заболяването. В тази връзка не може да се приеме довода на ищеца, че нуждата от експертизи е отпаднала предвид наличните документи и отминалия вече период, тъй като вещото лице е можело да работи именно на базата на тези доказателства.

В същото време, отказът от събиране на доказателства и конкретно назначаването на СМЕ, още повече, че ищецът е освободен от внасяне на такси и разноски и заплащането би било от бюджета на съда, поради което няма да се отрази на имущественото му състояние и достъпа до съд, е пречка да се определи по-висок размер на обезщетението, в случай, че експерта определеше изключителни увреждания или значителни пропуски при лечението на ищеца.

Доколкото страната сама се е отказала от допускането на експертизи, тези доказателства не могат да бъдат събрани от касационната инстанция при второто разглеждане на делото.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, съответно изменено съобразно изложеното по-горе.

В същото време, независимо от изхода на спора, не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника. В производството по ЗИНЗС не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение, за разлика от това по ЗОДОВ и същите се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 и чл. 143 от АПК, поради което ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, ответникът следва да бъде осъдена да заплати на адв. С. Т. И. адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лева, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В същото време, в представената по делото на 29. 12. 2021 г. молба за разноски се претендират такива в размер на 1600 лв., поради което съдът не може да присъди повече, доколкото това ще е произнасяне свръх петитум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII тричленен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, **В ЧАСТТА**, в която е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени

вреди, в размер на 500 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на стоматологично лечение, за периода на пребиваване на ищеца в Затвора С., считано от 15.02.2017 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в оспорената част.

ОТМЕНЯ Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, **В ЧАСТТА**, в която е отхвърлен искът на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от заболявания Хепатит С и В, в периода от 15.02.2017 г. до 25.10.2019 г., за разликата над сумата от 10 000 лв. до размера от 20 000 лв., и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди, в размер на още 10 000 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от заболявания Хепатит С и В, в периода от 15.02.2017 г. до 25.10.2019 г., заедно с дължимата законна лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 21. 08. 2018 г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

ОТМЕНЯ Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, **В ЧАСТТА**, в която е отхвърлен искът на Х. Т. И. ЕГН [ЕГН], за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от тежко заболяване - туберкулоза, за разликата над сумата от 10 000 лв. до размера от 20 000 лв., и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], обезщетение в размер на още 10 000 лева, претърпени от противоправни бездействия на администрацията при Затвора С., изразяващи се неосигуряване на своевременно и адекватно лечение на ищеца от тежко заболяване – туберкулоза, заедно с дължимата законна лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 21. 08. 2018 г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7435 / 09. 12. 2021 г. по адм. д. № 3113 / 2021 г. по описа на АССГ, 3 състав, **В ОСТАНАЛАТА МУ ОБЖАЛВАНА ЧАСТ.**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на адв. С. Т. И., с личен номер в Единния регистър на адвокатите [ЕГН], сума в размер на 1600 (хиляда и шестстотин) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.